

fui fa üle mägede ja läbi orgude, murega ja waewaga. Walu waigistab walu ja faks tollu kaswanud walu muudavad ennast tollu õitsewaks õnnes. — Ühest seesugusest haawatub, õnnetumast õnne-kandidatist räägib järgmine jutustus, selle poolest parem kui mõni teine, et see omas pea-asjas tösi on.

Bauz'e linn Elbe jõe ühe aru ääres, on nii tenu looduse-paiga peal, kui Bauzelased ja nende külastised seda iganes soovida wöiwad. Olma waewata ei saada aga siin maailmas õnne ega ilu lätte. Ka Bauzelased ja nende külastised piawad sellepärost fölige selle looduse-ilu eest oma jägn waewa kannatama ja raslust kandma. Mitte ainust ei pia tulija, tulgu tema lust poolt tahes, kõrget mäge üles ronima, enne kui linna saab — ei, fa linna sees läiaisse mägedest üles ja alla, nii et mõnes uulitsas föita pea foguni mitte wöimalik ei ole, enamist fa mitte ei svideta. Siiski on linn elavas läbitäimises wälise maailmaga. Rauplemine ja täritöö on õitsemas ja oma testimisest elab sealne rahvuse nit lõbusas osawõtmises, nagu seda testimistes linnades mittest eemal enamist illa leitasse. Selle poolest on Bauz'e linn foguni mõne teise testimise linna ees, on wähemate linnade sarnane: ühe Bauzelase osawõtmine teise elust ja asjus tipub sagelast

hilale minema ja wõerad, kes suurematesest paikadest senna tulewad, soowilsiwad mõnisord wähemat osawõtmist. On üks seesugune õnnetu ennast linna müüride wahelole asutanud, siis ei tohi tema enam loota, et tähelepanemata läbi maailma-tära pugeda ja omal wiisil tasalesti lõbusast elada wöiks. Tema on auusate Bauzelaste osawõtmise sihi-märgiks saanud, kes hooliad on temale tutuwüslamises, mida tema wahest foguni mitte ei soowi ega oisi, igal poolset abiks olla, tema endise elu üle teatusi foguda, muidagi mitte tema enese poolt, waid teistest „uestatawatest” paikadest. Mida paremaks tema elu ja lugu leitasse, seda suuremals kaswab osawõtmine tema lohta. Peitsku tema ennast oma nelja seina wahelole niipalju kui tahab — ligemise-armaastus leiab mulku, ja enne kui tema sellest veel diete on aru saanud, seisab tema juba kõsset weise linna „maailma-tära”. On aga asuja foguni jõukas, torraline noor poismees, nendanimetatud „heast perekonnast”, siis kaswab Bauz'e linna lõdurahwa osawõtmine määramata, nimist neis perekondades, kus rohkest noppimata lillefesi õitseb.

Sedawiisi oli lugu selle jutustuse algus Eduard Büchner'iga, ühe sisselandwa aptheli noore pere-mehega, kes seda aptheli hiljuti omale oli ostnud. Tema oli, kuida pea „uestatawast paigast” kuuldi,